

Frank Albers

Caravantis

Roman

2015

Uitgeverij XL

Zoetermeer

Dit is een onmogelijk land in november, de dagen raken niet meer uit het grijs, de nachten zijn koud en niemand weet wanneer de boten weer zullen varen.

‘U bent vrij,’ zegt de bewaarder, die hem na al die jaren voor het eerst in de ogen kijkt terwijl hij de buitendeur van de gevangenis ontgrendelt en hem een witte plastic zak overhandigt, ‘het ga u goed.’

Op de pier zitten vissers gebogen onder hun zwarte kappen zwijgend voor zich uit te staren, miezel valt geruisloos op het water als een onleesbaar schrift en in de verlaten jachthaven rusten afgetuigde zeilboten met namen als *Liberty*, *Nelly* en *Zwart geld*.

In vrachtwagens geparkeerd aan de rand van de stad ontwaken mannen met vreemde paspoorten uit onverstaanbare dromen, een zeemeeuw rukt uit een metalen vuilnismand wat meeuwen eetbaar vinden, een rolluik ratelt, een postbode verspreidt wensen en door de ramen van lege winkels kijken besuikerde rendieren verschrikt naar lampions en plastic engelen die wiegen aan draden boven de glinsterende straten.

‘Kom,’ zegt een vrouw tegen het kind dat geen kind meer is maar dat toch nog in haar armen slaapt, ‘het is tijd.’ In kamer 201 van Hotel Poseidon kijkt een Amerikaanse journalist naar beelden van de ravage die een aardbeving in Australië heeft aangericht terwijl in een keurig huis in een keurige buitenwijk een man zonder dromen naar het plafond ligt te staren. Het kind hoort de douche en denkt aan zijn moeder die nu naakt is.

De flats onbewoond, de bussen op stal, fietsen en go-carts aan haken, in het gras op de camping geen rosse plekken meer, alle vlaggen gestreken. Op het puin van de afgebrande schouwburg snuffelen natte, dampende honden die elkaar soms bespringen, zachtjes jankend of grommend, en dan weer verder snuffelen, rusteloos en vergeetachtig zoals alleen de lust kan zijn.

‘Tot straks,’ zegt de vrouw van de oud-rechter tegen haar man die aan de tafel in de tuinkamer over de krant gebogen zit. ‘Tot straks,’ zegt hij zonder op te kijken van het paginagrote kruiswoordraadsel. Hij hoort hoe zij de keukendeur zachtjes sluit en even later ziet hij haar het tuinpad afgaan, grijze dot, groene regenjas, witte boodschappentas, de grijze laarzen die ze een paar weken geleden heeft gekocht

tegen de koude die komen zou – door het zwarte smeedijzeren hek, naar de auto op straat, de motor die aanslaat, de stilte die wijkt, dan terugkomt. De oud-rechter buigt zich weer over zijn krant. Amerikaanse staat, zeven letters.

‘Daar heb je hem weer,’ zegt de dienstster tegen de eerste klant terwijl ze hem een koffie voorzet en door het raam van De Zeehoorn wijst naar een oud mannetje dat het nog verlaten plein oversteekt. ‘De sandwichman. Sinds de Onafhankelijkheid komt hij hier bijna dagelijks voorbij.’ De klant is een jaar of veertig, kort grijzend haar, scherpe neus, krachtige kaaklijn, nooit eerder heeft ze hem in De Zeehoorn of elders gezien. Ze vindt hem aantrekkelijk, zelfs nu, zo vroeg. ‘Wie is de sandwichman?’ vraagt hij. Ze opent de glazen deur van De Zeehoorn en zegt: ‘Hoor.’

Landinwaarts, onzichtbaar vanaf de dijken en de fietspaden langs wegen en kanalen, voorbij de laatste huizen, de stortplaats en de kroegen met de dichtgetimmerde ramen, voorbij de gebarsten parkeerterreinen van het oude stadion waar het laatste applaus, de laatste supportersliederen al jaren zijn verklonken, daar, diep in het zompige niemandsland, aan het eind van een okergele grindweg, tussen de waterwilgen en de elzen, woont de vergeten sterspeler

Balint met zijn honden Figo, Diego en Juan.

‘Ik hoop dat u allemaal goed heeft geslapen,’ zegt de gids in het Engels tegen de toeristen die zich zoals afgesproken na het ontbijt in de hal van het hotel hebben verzameld. Men knikt, men glimlacht, aan vele polsen bungelen digitale camera’s, sommigen drukken een reisgids tegen hun borst, anderen hebben een flesje water bij zich. De gids, een meisje van tweeën, drieëntwintig met kort blond haar, gaat op haar tenen staan, telt de aanwezigen en kijkt op een blad. Veertig reizigers uit verschillende landen, stellen en individuele deelnemers, niemand jonger dan dertig, meer vrouwen dan mannen. Ondanks de eerste verkennende gesprekken tijdens het ontbijt aan twee grote ronde tafels is de groep nog geen groep, men kijkt elkaar afwachtend aan. ‘Goed,’ zegt de gids, ‘ik denk dat we er allemaal zijn. Dan gaan we nu naar de bus.’ Feloranje jekker. De glazen deur spleijt open, weg is het warmeluchtgordijn.

De geur van paarden maar er is geen paard te zien. Stro prikt in haar dijen, haar rug. Men heeft haar kleren afgenomen en haar een smoezelig schort omgedaan. Ze heeft het koud. Versuft nog kijkt ze om zich heen. Hard, wit licht. Boven de bestofte voederbak in de hoek hangt aan een rafelig touw een half

weggelichte zoutsteen. De schotten tussen de paardenboxen zijn vaalgrijs, dik en ondoorzichtig plastic. In het gangpad, voorbij de witte tralies, hoort ze gemompel. Mannenstemmen. Ze staat op, duizelt, wankelt, leunt tegen de plastic zijwand. Voor de staldeur staan vier mannen, hun neus en mond verbor-gen achter een zwart masker. Ze mompelen tegen elkaar, woorden die zij niet verstaat. Een van hen schuift de traliedeuren open, komt de stal binnen, de vrouw deinst achteruit. De man kijkt haar monstere-rend aan en zegt, gedempt door het masker maar niettemin duidelijk verstaanbaar: ‘Schort omhoog.’ Ze staart hem aan. De man herhaalt, harder nu: ‘Schort omhoog!’ Ze verroert zich niet. Een tweede man komt de stal binnen. Met rukkende bewegin-gen trekt hij zijn riem uit zijn broek. Aarzelend haalt de vrouw haar schort op. ‘Hoger.’ Aarzelend haalt de vrouw haar schort hoger op. ‘Hóger.’ Ze houdt de schort vast onder haar kin, als een opgerolde handdoek. De vier mannen staan nu naast elkaar, nauwelijks een meter van haar vandaan. Zij bekijken haar aandachtig en mompelen weer iets onverstaanbaars onder hun maskers. De vrouw rilt. Een van de mannen tekent met zijn wijsvinger een cirkel in de lucht en zegt: ‘Omdraaien.’ De vrouw draait zich om. ‘Buigen.’ De vrouw buigt voorover. Twee handen trekken haar billen uiteen. Weer gemompel. Een

hand slaat haar vlak op de kont, niet hard, eerder belonend dan straffend. 'Oké,' zegt de man die als eerste de stal is binnengekomen, 'tot straks.' Ze hoort geruis van schoenen in het stro, de staldeur schuift dicht, wegstervende voetstappen. De vrouw laat haar schort los en draait zich om. Het is muisstil. Ze leunt met haar handen boven haar hoofd tegen de grijze zijwand, spreidt haar benen en plast in het stro.

IN DEN BEGINNE

Hi!

Noem mij Faust. Benjamin Faust. Ik ben briljant. Luister.

Gooi uw leven aan de kant. Uw uitgeteerde dromen, uw afgetrapte gedachten, uw voorspelbare verwachtingen, uw banale driften, uw brochureverlangens, uw mediameningen, uw huisdierengeluk. Dat hele miezerige bestaan van u: weg ermee. Wie niet leeg is kan niet lezen. Neem koffie. Sluit de ramen. Zet uw televisie uit. ZET UW TELEVISIE UIT.

Daar zit u dan, nieuwsgierig en sterfelijk, in uw Ikea-stoel. Aan uw Ikea-tafel. Op uw Ikea-bed. Tussen uw planten in uw wanstaltige veranda, tussen uw pockets en uw laptop, op uw trimfiets, in uw peperdure pergola. In uw overvolle forenzentrein. Op een bankje in het park, op een handdoek in de duinen. Tussen de andere zieken in de wachtkamer. Op een caféterras. Huisvrouwen, onderwijzers, copywriters, moordenaars, autohandelaars, hartchirurgen, sopranen, senatoren, matrozen, nonnen, bloggers, priesters, joggers, narren, hardlopers, filosofen, astronomen, soldaten, straathoekwerkers, business development managers, vertalers, varkenskwekers, software engineers, polderboeren, piloten – gipsen tuinkabouters altegader, verenigd in uw ten hemel schreiende nietigheid: allemaal welkom! Wees ongerust: ik wil niet vermaken. Ik wil